

# ***Bolygónkon mindenki hülye?***

**Nem, csak a föld lakosságának 95 százaléka!**

Biztos ez? Nézzünk utána, jól gondoljuk át. Alább kifejtjük állításunkat. Írásunk semmilyen körülmények között nem politikai indíttatású. Az élet ugyan nem elszakítható bizonyos politikai vonatkozásoktól, de nem szándékunk azokat ostromozni. **Továbbá előre leírom, hogy tisztelet minden kivételnek!** (Ha ez a kitétel lemaradt volna valahonnan.)

**Tehát tisztelet minden kivételnek, különösen az öt százalék gondolkodó EMBERNEK! Ön tisztelt Olvasó nyilván az öt százalékba tartozik, ellenkező esetben el sem olvasná írásunkat türelmesen, érdeklődően, jó értelemben vett vitatkozó “szellemmel”.**

[Brian Cox fizikus véleménye a hülyékről](#) Figyelem! Nem egy nevenincs átlag embertől idézünk! Tanult fizikustól, aki képes racionálisan gondolkodni!

További fontos megjegyzés! Attól, hogy valaki ostoba (hülye), még lehet egy nagyon kedves, udvarias, a polgári társadalom számára (vagy egyes hatalmi körök számára) hasznos ember. Semmiképpen nem akarunk elmenni abba az irányba, hogy aki ostoba, az egyben halálos haragosunk is. (Nem ellenségünk, mert az a szó mást jelent.) Bizonyos gondolkodók ezeket az ostoba embereket a társadalom hasznos hülyéinek tekintik, akik nélkül nem létezne a kapitalista társadalom.

[Hasznos idióták a Wikipédia szerint](#)  
[Szilágyi Ákos: A hatalom hülyéi](#)

Bekövetkezett a **társadalmi, gazdasági, fogalmi** “bábeli zűrzavar”, ami csak tetézte a valóságban már amúgy is meglévő nyelvi katyvaszt a nagyvilágban. Senki nem ért meg senkit, senki nem fogad el kompetensként senkit. Nincs tekintély, tekintélyelv. Nincs tudás, nincs szakma, szakmai tekintély. Elérkezett a nyolcmilliárd [Polihisztor](#) világa. (2022) Ez még annál is rosszabb, ugyanis ugyanazt a dolgot (legyen szó akár fizikai törvényről), nyolcmilliárd féleképpen látjuk, magyarázzuk. Aki pedig nem így látja, az ostoba, és a világ haragosa is. Mi több, sokan úgy érzik, hogy bizonyos fizikai, matematikai törvényeket szavazás tárgyává is lehet tenni.

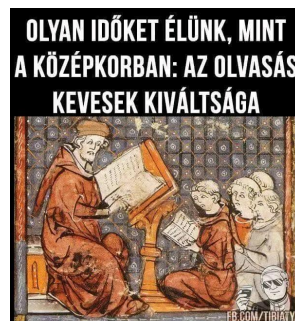
*Hányan olvasnak könyvet (általában), ezt honnan tudjuk?*

Kétségbeejtően kevesen olvasnak. Esetleg napi vagy hetilapot. De a többség még ezt sem. Munkába menet elolvassák utastársuk újságjának főcímét, már amit véletlenül meglátnak. Amint beérnek munkhelyükre, erről a főcímről hajlandóak akár akadémiai székfoglalót is rögtönözni. (Ha én lennék a miniszter, vagy ha én lennék a futballpályán, stb.) A kollégák értelemszerűen kórusban kontráznak. Ha tényszerű tudással, valós adatokkal, dátumokkal, valós eseményekkel, szereplőkkel kellene igazolni mondandójukat, csak dadognának. Sietve tegyük hozzá, ez a kollégáknak fel sem tűnik, ilyesmit nem kérnek számon tudálékos kollégájukon.

Figyeljük meg, hogy közjárműveken hányan olvasnak bármilyen könyvet. Nem napilapot, hagyományos könyvet, vagy e-könyvet! A napi utazókra vetítve **nagyjából CSAK öt százalék olvas**. Miért kedvező tulajdonság a könyvolvasás? Ön kedves Olvasó biztosan tudja, hiszen ezt az esszét olvassa pont. Ennek ellenére szedjük csak pontokba.



- Az olvasás által növekszik az olvasó szövegértő türelme, szókincse.
- Képes lesz jól, összefüggően fogalmazni.
- Jól megért erősen struktúrált, több szálon futó történetet is.
- Nem utolsó sorban van türelme elolvasni (meghallgatni!) mások gondolatait, történeteit. Így azonban nem lehet rákényszeríteni bármiféle ostobaságot. **Vannak önálló, és helytálló gondolatai.**
- Bővíti a szókincset
- Mentálisan stimulál az olvasás
- Fejleszti a memóriát
- Növeli a koncentráció képességet



### *A másik ember kendőzetlen lenézése*

Nincs tekintélyelv, nem tiszteljük a másik embert, tudást, tapasztalatot, tárgyismeretet, életkort, szülőt, nagyszülőt, közösséget, barátot, ellenséget, stb. Az erő előtt, illetve bármiféle kényszerítő körülmény előtt viszont feltétel nélkül meghajolunk. Nem vagyunk alkalmasak semmiféle küzdelemre, aminek komoly tétje is volna. Mivel ellenségeinket sem tiszteljük (és ez kölcsönös), ezért kizárólag csak haragosaink vannak. A sportszerűséget hírből sem ismerjük. Példa erre az a sok “szórakoztató” műsor a TV-ben, ahol a verseny szellemet teljesen félre értelmezve,

különböző akadályokat (“hátráltatást”) gördít **hivatalosan és elvártan**, a legjobb versenyző az esélyes riválisa elé. Ez ott és akkor minden résztvevő számára problémamentesen elfogadható, és még jól röhögnek is azon, aki a rövidebbet húzta.

Álljon itt egy mondat az olimpiai eszméről: **Az újkori olimpiai játékok eszméjét végül a francia [Pierre de Coubertin](#) báró vitte sikerre. Coubertin olyan olimpiát tervezett, amelyen minden nemzet részt vehet, s amelyen az angol fair play-t az antik tradícióval ötvözik.**

Hogy jön ez ide, mondaná egy az említett műsorban érintett résztvevő? Hogy lehet összehasonlítani egy pénzdíjas TV versengést az olimpiával? Na hát itt kezdődnek a bajok. Hogy nem érti! Hogy egyáltalán megkérdezi! Hogy megalkuszik! (Így talán Ő lehet a nyertes? Vagy mit hitt?)

Feletteseinket sem tiszteljük. Vannak szakmai feletteseink, és vannak vezetőink. Hogy érthető legyen, egy cégnek van igazgatója, és mondjuk művezetője. Nem kérdés, hogy az igazgató vezetők, a művezető pedig szakmai felettesünk. Ezt nyilván nem kell külön megmagyarázni. Az igazgató “hatékonyságát” nem tisztünk véleményezni. (De naphosszat szoktuk.) Szakmai vezetőnk pedig kiválasztódott a munkatársak közül, kiváló tudása és szakmai képességei miatt. Ekkor, és szinte csak ekkor, felnézünk rá, tiszteljük. Jó rálátásunk van munkájára, személyiségére, aki velünk együtt kolléga volt egykor. Azonban ha hatalmi szóval oda tesznek egy hülyét, akiről senki nem tud semmit, mi több naponta bizonyítja a dolgozóknak, hogy nem érti a dolgát, biztosan nem számíthat beosztottjai lojalitására. Minél több “ostoba” szakmai vezetőt helyeznek pozícióba “hatalmi szóval”, annál nagyobb a vállalati anarchia. Nyilván létezik egy “kritikus” hibásan vezényelt lélekszám, ami felett megállíthatatlan a cég bukása. Mert senki nem tisztel senkit. A dolgozó az igazgatót, és viszont. A dolgozó a művezetőt, és viszont. Nem utolsó sorban az igazgató a művezetőt és viszont.

*A legtöbb megalázást saját honfitársaink okozzák ügyintézés, vásárlás közben*

A napi szintű, legnagyobb, kegyetlen, lelketlen megaláztatásokat saját honfitársainktól kapjuk a kereskedelem, illetve szolgáltatás területén. Nagyon fontos a politika. Sokminden függ tőle, vannak a politikában bosszantó jelenségek, amin lehet dühöngeni. Napi szintű életünkben azonban ezeket nyugodtan félre tehetjük. Ezzel a politikai gond nem szűnik meg politikai gond lenni. De napi munkánk során, vásárlásainkkor, szolgáltatások igénybevételekor nyugodtan féretehetjük a politikát. Ekkor ugyanis egy bizonyos, arccal és névvel rendelkező alkalmazottal állunk szembe. Egy átlagember, egy másik átlagemberrel. Az ilyenkor szövődő emberi kapcsolat, udvariasság, jóindulat, még nyomokban sem tartalmazhat politikát. Személyes tapasztalatom, illetve ismerőseim tapasztalata gyökeresen más. Lelkiismeretlen, lelketlen, mondhatni bunkó emberekkel vagyunk körülvéve. Ha pedig ezt ott helyben visszacsatoljuk, akkor jön a politika recitálása. Mibe kerülne köszönni? Mibe kerülne udvariasnak lenni? Mibe kerülne megérteni az ügyfeleket. (Igen, kedves Fiatalok, a nyugdíjasokat is! A saját szüleiteket!)

Az ügyintéző akár ténylegesen, akár képletesen munkaadója forma ruháját hordja. Ha bunkó, akkor értelemszerűen és elsősorban saját cégét állítja be bunkónak. (Igen, a teljes szervezetet, az igazgatótól a portásig!) Ez bizony így van. Ha például NAV ügyintézés közben ér bennünket “udvariassági” atrocitás, akkor nyilván a NAV-tól, és annak aktuális vezetőjétől szenvedtük el a sértést, hiszen a NAV tűri el a goromba alkalmazottat. (És nem igaz, hogy nem tudja, hogy egyik-másik alkalmazottja modora miatt csak disznó őrzésre alkalmas.)

Felmerül a kérdés, mint ügyfelek, miért tűrjük ezt? Az ügyfél semmiben sem hibás? De igen! Senki nem akar arcát, egyéniségét adva “hivatalosan” panaszkodni, panaszkönyvbe írni, jegyzőkönyvet írni, esetleg feljelenteni. Mindenki (a 95%) a Facebook “mögé bújva”, a többieket hergeli problémáival, hátha valaki megoldja majd helyettük. (Ez az egyik jelentős alapja a nagy társadalmi posványnak, amiben élünk.)

Tegyük megint hozzá, hogy tisztelet minden kivételnek, mert azok is akadnak. (De öt százalék sajnos nem csinál nyarat!)

### *A reál tantárgyak hanyagulása, becsületének elvesztése*

A matematikai érzék, fizikai tudás napjainkra csak LÁTVÁNYOS nyűg lett. Még élcelődés is született a témában. “Már megint eltelt egy nap anélkül, hogy felhasználtam volna Archimédesz tételét”. Mindeközben kétségbeejtő, hogy ennyire nem ismerik (és igénylik) jelentősen sokan mindennapjaink fizikáját. (Szándékosan nem sorolunk példákat!) Ha valaki szóvá tesz egy ostoba és kifogásolható eszközhasználatot, a segítség szándékával, megkísérli a fizikai alapokat elmondani, jó ha meg nem verik érte. Ennek matematikai-fizikai érzéketlenségnek számtalan csúnya következménye van társadalom szerte.

Valljuk be, egy nagyvárosban problémamentesen élni, mi több, jól élni minimális ésszel és “technikai” tudással is eredményesen lehet. Egyszerű betanított munka szintjén jól elvegetálgatunk. Tudjuk kezelni a liftet, jegykiadó automatákat, saját “tapi telefonunkat”, ismerjük a környezetet, tudunk közlekedni, mechanikusan elmegyünk munkahelyünkre, majd mechanikusan vásárolunk, hazamegyünk. Ennyi, és nem több. (Majd jön az esti TV.) Munkatársainkon kívül érdemben nem találkozunk senkivel. Igen, sokan jönnek szembe velünk, talán a liftben sem egyedül megyünk az emeletre. De eközben köszönnünk sem kell, szemkontaktust sem kell felvennünk, mintha a másik ember ott sem lenne.

Faluban (de még néhány kisvárosi peremkerületben is!) egészen más a helyzet. Nem csak emberi kapcsolatok tekintetében. A ház körüli munkák, karbantartások, esetleg háztáji termelés, megköveteli a fizika (és időjárás) viszonylag stabil ismeretét. Merülő szivattyú (Fi relé), fűkasza-fűnyíró, kéziszerszámok sokasága, és így tovább.

Leírok egy Facebook történetet, amikor fizikai tartalmában konzekvensen félreértik az adott kommentet, és mögötte felsejlik úgy a fizikai tudás, mint a figyelmes analitikus olvasás hiánya.

Valaki a Facebookon felajánlotta üzletszerűen egy benzines gépkocsi átalakítását olymódon, hogy az autó saját generátorának segítségével vízből elektrolízis segítségével kiválasztja a hidrogént, és ezzel “rásegít” a benzinmotorra. **Másvalaki azt válaszolta, hogy nem vitatja a rendszer sikerét, de szeretne látni technológiai leírást, régóta működő átalakításokat, mérési jegyzőkönyvet, garanciális vállalási rendszert. Továbbá tapasztalatokat motorkopás, és az EU normákba való “belenyúlás” jegyzőkönyveiről.** Figyelem! A további kommentelők nem a feltett, amúgy nagyon lényeges kérdésre reagáltak a kommentjeikben! Mindenki bizonygatta hogy igen, a rendszer létezik, működőképes, és a Youtube számtalan filmet mutat arról, hogyan oldjam meg. (Az energia egyenlegről eközben egy szó sem esett!)

Tehát a válaszolók vagy nem tudtak figyelmesen olvasni, vagy nem értették a gyakorlati-fizikai kérdéseket, aggályokat. (Vagy mindkettő!) Ma, ha egy új autóba másik típusú autórádiót szeretnék beszerezni, szakmühelybe tehetem meg, garancia és felelősség vesztés nélkül. Ha ugyanezen új autóval megjelenek a hidrogénes buherával egy garanciális revízió, azonnal elvesztem minden garanciámat. Nos ez cseppet sem érdekelte az átalakítást ajánló “kollégát”, de szintúgy a válaszolókat sem.

### *Feladataink teljes elhanyagolása, mások bírálata*

Feladatainkat többnyire lustán, trehányul végezzük el. Ha csak tehetjük, kibujunk alóluk. Igaz, jól megmagyarázzuk, hogy miért vagyunk sikertelenek. Mivel főnökeink ugyanilyen trehányul végzik feladataikat, ezért ők is elmagyarázzák, hogy miért szar az egész. (Naná, hogy mi miattunk, és nem Ő miatta!) És ez így megy szépen felfelé, egészen a csúcsig. Így is lehet létezni, így is működik a társadalom, és így is képződik haszon. De azért mindannyian tudjuk, hogy ez egy egészen abnormális helyzet.

Középpontban található mások bírálata azzal a céllal, hogy saját trehányóságunkat megmagyarázzuk, leplezzük. Ezek a magyarázatok ritkán tartalmazznak olyan igazságokat, amelyek racionálisak, tényszerűek, és megállnak önmagukban. Többnyire fentről adresszálják lefelé, és ebben a formában bármit mondhatnak, valójában nincs fajsúlya!

Mások munkáját “verbálisan” elvégezni amúgy is nemzeti sport! Focizunk, műtünk, politikusok vagyunk, kiváló mérnökök, kertészek városvezetők, autóversenyzők, miniszterek, és még hosszan sorolhatnám! Ezeknek a “szakértő beszélgetéseknek” a fő jellemzője, hogy leginkább kocsmában zajlik, és utána egyetlen résztvevő sem emlékszik rá tételesen.

*A segítségkérés, annak elvárása, és a konkrét segítség problémaköre*

Úgy vélem, a leglényegesebb, történelmen is átívelő gondolat a következő: mindenki a saját dolgával, problémájával foglalkozzon, de azzal jól és lelkiismeretesen! Mindenki a saját gondjait oldja meg, de etikusan, és jól! Elvárható némi szolidaritás a többiektől, de etikátlan másokkal (erőszakkal) megharcoltatni saját küzdelmeinket. Jól gondoljátok át akár bibliai szemszögből is! Ha “nem járunk a kéretlenül segített ember cipőjébe”, akkor nagy károkat (is) okozhatunk segítségünkkel.

Mire is gondolunk? A segítségnyújtás erkölcsi kötelességünk még akkor is, ha erre törvény is külön kötelez, erre figyelmeztet. Biztosan mindenki ismeri a szakállas viccet, a zebrán átvezetett vak néniről, aki egyáltalán nem akart átmenni a túloldalra, de kéretlen segítője egoista módon ezzel nem törődött, csak csillogni akart a lelkiismeretes és önzetlen segítő álarcában. (Kétségbeejtően sokan vannak “ilyenek”!)

Igen, vannak helyzetek, amikor látjuk, hogy valaki komoly segítségre szorul. Olyankor megadjuk a segítséget. Van amikor önként úgy gondoljuk, hogy karitatív segítséget nyújtunk valakinek önkéntesen. Miért önkéntesen? Mert akin segítünk, az nem kérte segítségünket, legfeljebb elfogadta.

Ne szégyelljünk segítséget kérni, ha az valóban szükséges. Ha megfontolt, indokolt esetben kérünk segítséget, az emberek ugyancsak nem szégyellnek segíteni, Ez így tisztességes, és így etikus. Ráadásul ezen nincs is mit túldeológizálni. Tiszta sor, ahogy szoktuk mondani.

Meggyőződésünk, hogy amennyiben mindenki elvégezné (jól!) a saját munkáját, nagyon kevés embertársunk szorulna segítségre. **Vegyük észre, hogy manapság minden segítségi helyzetben valakinek a mulasztása miatt kell segítenünk.** Nem sorolunk példákat, mert szerintünk ez annyira triviális. (Ettől eltérő esetek is létezhetnek, de szerintünk elenyésző mértékben.)

Létezik indirekt “segélykérés” is, számolatlanul.

Napjainkban senki nem akar arcát, egyéniségét adva “hivatalosan” panaszkodni, panaszkönyvbe írni, jegyzőkönyvet írni, esetleg feljelenteni. (Mert sok idő, lekésem a vonatom, úgysem történik semmi, stb.) Egyszóval nem akar a saját jogai mellett kiállni. (2022) Mindenki (a 95%) a Facebook “mögé bújva”, a többieket hergeli problémáival, hátha valaki megoldja majd helyettük. (Ez az egyik alapja a nagy társadalmi posványnak, amiben élünk.)

Ha például az utcánkban nem világít egy köztéri kandeláber, akkor véletlenül se saját nevünkben teszünk bejelentést az illetékesnél. Facebookon kezdjük el hergelni a helyi lokálpatriótákat, hogy lám-lám, nálunk minden tönkremegy, és senki nem képes megcsinálni, jelenteni, stb.

Ha mondjuk a kommunális szemetet nem viszik el, ugyanez a helyzet, csak más közösségeket kezdünk el vegzálni. Az igazság kedvéért tegyük hozzá, hogy amennyiben a megfelelő illetékest a megfelelő módon keressük meg, akkor sem biztos, hogy bármi is történik. Hiába van rá jogszabály, szerződés, állami apparátus, nem történik semmi. Ha például két kutya őrizetlenül kóborol az utcán, megrémítve ezzel gyerekeket, gyerekes anyukákat, stb., hiába teszünk hivatalos panaszt, akkor sem történik semmi. (Pedig van a helyzetre jogszabály, van hivatalos apparátus!)

Tehát a Facebookra normális keretek között bárki, bármit írhat. Amíg senki nem jelenti fel miatta, még veretes hazugságokat is. Igen, és szinte bárki nevében. Ezt számosan meg is teszik. Ezzel növelve azt a hihetetlen informális katyvaszt, amit tényleg a legjobban “bábeli zűrzavarként”

jellemezhetünk a legjobban. Igen, van aki mindent elhisz a Facebook-on, és olyan is, aki semmit se. Ez utóbbi szerencsésebb, azonban ebben az esetben semmi értelme Facebook tagnak lenni. Nehéz megmondani, hogy az emberek miért viselkednek így, de az biztos, hogy az ilyen illető csak hőbörögni tud, és mutogatni másokra. Továbbá bizonyos, hogy saját munkájának a negyedét sem végzi el. Megpróbál mindent mással elvégeztetni, elsunnyogni, megmagyarázni. Így el nem végzett munkája másokat fog terhelni, és eközben szinte generálja a segítségre szoruló családokat, embereket. Sajnos ez mint valami lavina görög végig az egész társadalmunkon. Aki pedig ellenőrzésre lenne jogosult, és mint ilyen, csírájában megakadályozhatná ezeket a negatív jelenségeket, az lapít a legjobban.

Ha pedig felmerül az olvasóban, hogy biztosan van belső ellenőrzés, és utána HIVATALOS felelősségre vonás, akkor nagyon téved. Bármiféle hivatalos felelősségre vonás, illetve hivatalossá tett ellenőrzés (és ellenőrzési jegyzőkönyv) komoly aknákat tartalmaz. Mi van, ha a megvádolt személy elkezd a végsőkig küzdeni igazáért? És ezzel hatalmas publicitást is ad a vélt, vagy valós méltánytalanságnak? Mi van akkor, ha saját védelme érdekében elkezd “kitálalni”, és borul az egész dominó? (Tűrhetetlen helyzet, hiszen akkor lesz vége minden kis és nagyobb nyereszkedésnek, korrupciónak.)

A fenti helyzet nagyon egyszerű, átlátható volt, csak a példa kedvéért, kevés szereplővel. Nézzünk egy bonyolultabbat a “mindenki vívja meg a saját harcát” témakörben. Egy (vagy több) társadalmi réteget méltánytalanság ér (például), és vagy tüntetést, vagy polgári engedetlenségi mozgalmat szerveznek. Támogatják? Nem! Uszítgatják a társadalmat, mutogatnak füre, fára, hogy azok is nagyon rossz helyzetben vannak, ki kéne menniük tüntetni. Egyszóval csak ideológizálgatnak, és “csodára várnak”, naná, hogy mindenki mástól, kivéve saját maguktól. Ha végre szerveznek valami tüntetésfélét, azon alig vannak néhány százan. A többi érintett sok-sok ember otthonról nézi, és ingatja a fejét, hogy mit akarnak ezek, még kétszázan sincsenek. Az persze tetszene a “fotel forradalmároknak”, ha nélkülük, más érintett rétegek segítségével lennének sokan a tüntetésen.

Tehát jól látható, hogy egy bármiféle harcot, otthonról, fotelból szeretnének sokan megharcolni oly módon, hogy maguk ezt fotelból TV-n, vagy Facebookon nézik.

Ez a példánk a tüntetésekkel, egy eltúlzott, karikírozott példa volt, mindössze az érthetőség kedvéért. Szeretnénk, ha kiderülne belőle, hogy az egyéni “arc” vállalása, illetve a felelősség vállalás, kiállás egy igazság mellett, vagy egyszerűen a saját igazunk mellett, olyan ritka, mint a fehér holló. A sok erkölcstelen és ostoba ember (tisztelet a kivételnek) teljesen élehetlenné teszi létezésünk közös terét, a társadalmat, országunkat, és annak erkölcsi működését.

Tehát összegezzük egy kicsit. Egy közösség tagjai mindig végezzék el a munkájukat. Csak a sajátjukat, de azt jól. Ne pofázzanak bele úton útfélen a másik munkájába, mi több, ne akarják azt folyton elvégezni (ki tudja miért) miközben a saját feladataiknak negyed részét sem végzik el, azt is nagyon kifogásolhatóan, trehányul, kibúvókat keresve.

A segítségből indultunk ki. **Mondjuk ki nyíltan, egy csomó emberen azért kell segíteni, mert az emberiség 95%-a minősíthetetlenül végzi munkáját.** Ebbe beletartoznak nem csak a fizikailag el nem végzett munkák is, hanem azok a mentális trehányságok is, amelyek ugyan “csak” lelki nyomot hagynak, de szinte életre szólóan mérgeznek.

### *Az igazság érzékelésének képessége*



Valójában tényleg egy hazug társadalomban élünk. Bármerre nézünk, zuhognak ránk az egyéni és társadalmi hazugságok. Az igazi baj az, hogy szinte mindenki tudja, hogy hazugság. Kényelmesebb elhinni, mint szélmalomharcot folytatni ellene. Rájövünk, hogy az árleszállítás tele van kamuval? Kit érdekel? Hová fordulhatok? Ahová fordulhatok, ott intézkednek, vagy küldözgetnek össze-vissza, amíg meg nem unom az ügyet. És egyáltalán, tudom bizonyítani? Hogyan? Hogy én tudom az igazat, az kevés. (Különben is, igazság nem egy van, hanem ahány ember él a földön. Na ez egy nagyon hosszú polémia kezdete lenne.)

Hosszan sorolhatnám ezeket a “csalásokat”. Élelmiszerek összetétele, gyógyszerek hatóanyaga, reklámok mögöttes tartalma, különböző “elszámolások” zavaros tételei, összecszerúsége, ár és díjszabások hazugságai, Bécsben ugyanez jobb minőségű, és így tovább. Jellemző, hogy mindig egy nagyobb kereskedelmi egység játssza ezt el a fogyasztóval, hogy pontosítsak a nagyon gyenge és sokkal kisebb egyénnel, másképp állampolgárral. Pont annyival nagyobb az aktuális “ellenfél”, hogy a harc ellene kilátástalan legyen. Társadalmi hazugságok is vannak szép számmal, lenyeljük mind, mert kiszolgáltatottak vagyunk, az ellenállás értelmetlen, szélmalomharcba torkollik.

Vannak kollektíven elhallgatott “társadalmi”, és nagyon egyszerű igazságok is. Ha például egy (vagy több) állami intézmény anyagi és elszámolási okok miatt, vagy munkaerőhiány miatt működésképtelenné válik, mindenkinek teljesen természetes, hogy tovább “működik”, “bújtatott” ráfizetéssel. Teljesen elképzelhetetlen, hogy az igazgató felmondjon, és az intézmény bezárjon forráshiányra hivatkozva. Inkább tovább generálja a hiányt. elszegényíti a társintézményeket, beszállítókat, alapanyag szállítókat, és jelentős mennyiségű dolgozót. Nem az a lényeg, hogy az igazgató nem áll fel helyéről. (Bár az is érdekes!) Hanem mi mindannyian bambán szemléljük az egészet. Vagy bele sem gondolunk. Vagy egyszerűen leszarjuk. Így azonban tovább csúszunk a lejtőn, nem hozzuk helyre az alap problémákat, és zöld utat adunk a további intézmények, rétegek, állampolgárok elszegényedésének.

Persze orvosolhatnánk a dolgot, ha másképp nem megy, államigazgatási eljárás keretein belül. Akkor azonban azonnal érdemi felelősöket is fel

kell sorakoztatni. (Igen, nem egyet, mondjuk **csak** a portást!) Nagyobb közösség (a lakosság) előtt nyilvánvalóvá válna, hogy ki gazdálkodott rosszul, ki nem adott elegendő pénzt, kinek az ilyen-olyan gazdasági rendszere alkalmatlan az intézmény működtetésére. Milyen alapvető gazdasági okok miatt nincs munkaerő. (Vagy van, de nem ennyiért.) Mindezt tudjuk, akár le sem írtam volna, viszont simán eltűrjük.

Ha valami tényszerűen nem működik, illetve nem működtethető, akkor nem működik. Ha valamire tényszerűen nincs pénz, akkor nincs pénz. Ha valami fizikailag használhatatlan, számszakilag megoldhatatlan, jogilag agyrém, akkor emellett a tény mellett ki kell állnunk. Ha az aktuális, oda vonatkozó törvények betarthatatlanok, végrehajthatatlanok, vagy esetleg ostobák és etikátlanok, nevesítve meg kell szüntetni az intézmény működtetését. Ha ennek ellenére tovább működtetem az intézményt, homokba dugom a fejem, úgy teszek, mintha minden a legnagyobb rendben volna, akkor nyilván ostoba vagyok. (És ezt jól ki is használják, hasznos hülyének tekintenek!) Alkalmatlan az intézmény vezetésére. (Bármilyen legyen is az ok a fentiek közül!) Sok vezető ilyenkor azt gondolja, hogy kiléphetnék ebből az ostoba mókuserékből, de nincs értelme, mert jön valaki más, aki még nálam is ostobább, és mindent végrehajt minden kritika nélkül. Akkor már inkább én kapjam ezt a jó kis fizetést, legfeljebb sokan szidják az anyámat!

Igen, igaza van az olvasónak. Egy magán cég esetén ez az egész kérdéskör másképp alakul, más vetületei vannak. Például helye van a polgári peres eljárásnak, és így tovább. Ezért magáncéggel nem is foglalkozunk. Ott mások az alapvető problémák.

*Jogbiztonság? Szó sincs róla!*

Ha megkezdünk egy panaszos lakossági ügyet, és elkezdenek minket küldözgetni a legkülönbébb indokokkal, biztosak lehetünk benne, hogy harminc nap múlva már senki nem látja át az ügyet. Ha azonban még idejekorán, az elején **fogadunk egy ügyvédet**, akkor bármilyen furcsa, de nagyon gyorsan megoldódik panaszunk. Az ügyfél küldözgetése, és az adminisztráció bonyolítása tudatos stratégia. Feladata, hogy a türelmét

vesztett ügyfél már ne is nagyon tudjon ügyvédhez fordulni, mert az ügy szövevényessége miatt vagy nem vállalják, vagy csak nagyon drágán.

Tehát ügyvédet kell fogadnunk, szinte mindjárt a panasz elején! Akkor van remény. A fenti okok miatt a panaszosok az ügyvédhez fordulás pontját úgy elhúzzák, hogy már nem is érdemes megoldásban gondolkodnunk. A panasztétel technikája sem túl egyszerű. Ugyanis a panaszfelvevők nagyon udvariasak, talán be is látják hogy “tévedtek”, tehát jól elaltatják éberségemet. Miért is forduljak ügyvédhez, ha ennyire segítőkészek? (A tahó panaszfelvevő napjainkban már ritka, és sokkal könnyebb elérni nála, hogy belássa igazunkat. Ugyanis tahósága ostobaságból és félelemből fakad.)

Jogbiztonságunkat az is befolyásolja, hogy mennyi pénzünk van “renitenskedni”. Számosan vannak úgy, hogy amíg csak pénzbüntetést kapnak, az nem számít. Ezzel a mentalitással (és pénzzel) nagyon eredményesen lehet élni. Ha egy induló cégnek van olyan tagja, aki a számtalan vitatható, és talán igazságtalan büntetést állja, akkor a cég előtt szép jövő áll. Ha valakinek van annyi pénze, hogy a jelentéktelen perpatvarai során azonnal ügyvéddel jelenik meg, akkor annak az illetőnek szinte biztos, hogy mindenben igaza lesz!

Jegyezzük meg, hogy például a fapados légitársaságoknál érdemben és a siker reményében panaszkodni csak ügyvéddel lehetséges. Azonban még így is a légitársaság érezhetően a “múló idő” számára jótékony hatására “játszik”

Ne felejtjük ki a vasúttársaságok hihetetlenül igazságtalan, kapzsi, és szinte fellebezhetetlen jegyeladási, panaszkezelési gyakorlatát. Ha azonban valaki nem ártall az igazáért, és nem azért a néhány ezer forintért ügyvéd segítségével panasszal élni, akkor biztosan igaza lesz. De csak akkor. Amúgy pedig ki akar 2-3 ezer forint veszteség miatt egy szövevényes, időrabló, és lássuk be kilátástalan panaszügybe belefogni. (Ez vajon hatalommal való visszaélés? Nem tudom.)

### *Az ostoba ember (jobban) kizsákmányolható?*

Ha kisebb-nagyobb áruházban vásárolok, a számtalan pénztár közül csak egy töredéke üzemel éppen akkor, amikor magam is fizetni szeretnék. Mindig, hangsúlyozom MINDIG sorba kell állnom a siralmasan kevés nyitott pénztárnál.

A szignifikánsan sok üres pénztár pedig látványosan alkalmat ad arra, hogy elgondolkodjak a látottakon! Ha ugyanis egyre többen vannak fizetni vágyó vevők, pláne ha elégedetlenkedni is kezdenek, azonnal, hangsúlyozom AZONNAL megnyitnak egy plusz kasszát.

Persze amint jelentősen lecsökkent a fizetni vágyók száma, azonnal be is zárnak egy, vagy akár több kasszát is. Tehát mindenképpen megszívtam, mint vevő! Bármikor megyek vásárolni, soha nem lehet az az érzetem, hogy hamar végzek a vásárlással. Nagyon vigyáznak arra, hogy legalább 5-7 percet feltétlenül sorba kelljen állnom a kasszájánál.

Arra is nagyon vigyáznak, nehogy látványos lázadás alakuljon ki a fizetés során. (Ki tudja, hány újságíró lapul meg a fizetni vágyók között!) Tehát mi is történik pontosan? **A vevőket rendszeresen, intézményesen, és nagy tömegekben meglopják 5-7 percnyi magánidejükkel.**

Gondoljuk át, hogyan lesz ebből jól megszámlálható profit? A dolog egyszerű. Kétségbeejtően kevés alkalmazottat fizetnek, és azokról pedig több bört nyúznak le. Raktárból rohangálnak az eladótérbe pakolni, majd szükség szerint egy rövid időre a kasszába is beülnek! Ennyire szegény lenne az adott cég?

Nem-nem! Mindössze ennyire pénzéhes a tulajdonosi gárda! Spórolás a munkabérrel, illetve annak minden járulékával! (Mert járulék az van bőven!) Továbbá munkaadói felelősséget is csak "csekély" számú dolgozóért kell vállalni! (Aki már vállalkozott, pontosan tudja, miről beszélek!) Az pedig csak ordas hazugság, hogy nincs munkaerő. Becsületes jogi környezetben, a Munka Törvénykönyve szerint elszámolva rengeteg munkaerő akadna!

Ez a helyzet már régóta ismeretes a vásárlók körében, akár átgondolja valaki, akár nem. Lehet-e még fokozni a kizsákmányolásnak a fondorlatos, bujtatott formáját? Igen, lehet! Hogyan?

Megjelentek az automata pénztárak, ahol a vásárló saját maga intézi el a kasszázás minden idevágó feladatát. Így 5-6 automata kasszához jut egy darab betanított "felügyelő", és egy-két vagyonőr.

Azért elmélkedjünk egy kicsit ezen a helyzeten. Ezt a fajta önkiszolgáló kasszát kiskorú is kezelheti. Csak annyi a megkötés, hogy amennyiben alkoholt szeretne vásárolni, megáll a folyamat, és oda kell hívni a betanított felügyelőt, hogy nehogy a kiskorú alkoholt vásárolhasson. (Rendben van.)

Mivel a gép "buta", ezért alkohol esetén hozzám is oda kell hívni a betanított felügyelőt, hogy konstátálja, nagykorú vagyok! Alkalmi kasszásként sem pénzkezelési, sem az ehhez kapcsolódó áruismeretem nincs. (Balesetvédelmi oktatásom sincs!) Eldöntendő kérdés, hogy továbbra is vásárlói jogi státuszom van, vagy alkalmi munkavállalója IS lettem az áruháznak.

Mi van, ha hibázok? Mi van, ha fogalmam sincs, hová mit kell beütnöm, csak úgy beütök valamit? Zöldségféle, pékárú, és egyéb nem nyilvánvaló státuszú árucikkek? Ismertettek a kasszázás előtt velem bár mi is? Elolvastam valamit? Aláírtam, hogy tudomásul vettem? Nem! De tovább megyek.

Felbuzdulva azon, hogy mennyire egyszerű a kasszázás, jelentkezem a cégnél kasszásnak! Mi fog történni? Pár órára nem jelentkezhetek! Csak kasszázni nem jelentkezhetek! Kiskorúként nem jelentkezhetek, és még hosszan sorolhatnám a kizáró feltételeket. Ha pedig megütöm a mércét, és felvesznek MUNKAVÁLLALÓNAK, akkor erkölcsi bizonyítvány, egészségügyi kiskönyv, és még számtalan bemutatandó, és aláírandó akad. Tehát mindezt átugorhatjuk az automata pénztár esetében!

Kit érdekel a jog? A munkavállalóé különösen nem érdekes. A cég nyeresége szignifikánsan megszámlálható az automata kassza által,

amiből nekem még csak árendéményt sem ad, mert dolgozom A CÉGNEK, a CÉG helyett, ha az automata kasszázást választom! Ha nincs szerencsém, akkor még a vagyonőrrel is összetűzésbe kerülök.

Fontosak a vásárlók jogai? Nem. A vásárló egy szükséges rossz a láncban, hiszen nélküle nincs profit. De csak ennyi és nem több!

Magánvéleményem szerint az automata kasszáztatás vagy súlyosan jogszerűtlen, vagy a munkavállalói szabályzatok (pl. pénzkezelés) felesleges és ostoba. Ez majd az első valóban komoly és nyilvános jogi konfliktus esetén kiderül!

Ne legyenek illúzióink, a munkavállaló is adott esetben hivatkozhat arra, hogy ugyanez a helyzet egy automata kasszázásnál teljesen indifferens. Akkor őrajta miért akarják ugyanezt "behajtani", illetve megkövetelni? Igen, a munkavállaló a vesztes, mert Ő számtalan ide vonatkozó iratot aláírt, a vevő azonban nem!

Az automata kasszázás során a vevő státusza nem változik meg! Mint vevő téved, ha téved! Értelmszerűen tisztelet minden olyan kereskedőnek és áruháznak, akik kivételek, és embernek tekintik a vásárlót is. (Igen, van ilyen!)

Ui.: A napokban újabb verzióját hallottam a vevői kizsákmányolásnak, ami bizony keveredik a vevő megalázásával is!

Bizonyos nagyobb áruházakban, hogy ne kelljen vagyonőröket (se) alkalmazni, maguk a pénztárosok kutathatják át a vevőt. Szélsőséges esetben ott, a pénztárnál vegzálhatják, alázhatják meg a vevőt, mindenki szeme láttára, füle hallatára.

(Mint a vagyonvédelem terén szakképzetlen pénztáros, ugyan mit is tehetne a vevővel az adott helyzetben?) A mérges sorban álló eközben vagy a vevő, vagy a pénztáros vérét kívánja, aminek azonnal hangot is ad! Csak reménykedem benne, hogy nem terjed

el ez a takarékosági módszer, és értelemszerűen, tisztelet minden kivételnek!

*Gondolatok az ostobaságról (igen, hülyeségről)*

**Soraim előtt ismétetem előrebozsátom, hogy gondolataimér bocsánatot kérek minden kivételtől.** Ön kedves olvasóm bizonyosan kivétel, hiszen eljutott írásomnak a végéhez. Kíváncsi volt írásomra, követte gondolataimat, sok helyen nyilván “vitakozott” is a sorok tartalmával. Ön tehát nyilván nem a 95 százaléklhoz tartozik. (Hogy akkor mégis miért tartunk ott, ahol tartunk, egy újabb esszé tartalma lenne!)

Hogyan kell ezt az erősen pejoratív szót, hogy “ostoba” érteni, jó értelemben érteni? Úgy, hogy az emberek **sok egyéb mellett szellemi és fizikai akaratgyengék is.**

Tehát legyen szó akár egy diplomás emberről, ha nem képes egy cikket, egy könyvet teljes egészében elolvasni, analizálni, az ostoba.

Ha nem képes felfogni, hogy rajta és családján kívül más is él a földön, és nekik is vannak érdekeik, érzéseik, életterük, akkor "ostobának" minősül.

Ha a környezetéről sem politikailag, sem gazdaságilag, sem mentálisan szándékosan nem vesz tudomást, azonban mindennek ellenére egy kedves, jóindulatú ember, akkor is (sajnos) ostoba.

Ha udvarias ugyan, de egy minimális lokális napi tudása van csak, egyik napról a másikra “sodorja az élet”, és semmi több, akkor is ostoba.

Ha legalább általános iskolai szinten sem matematikai, sem fizikai élő ismeretanyaga, napi tudása nincsen, akkor is ostoba.

Tehát akkor ki az ostoba? (Azon túl, hogy sajnos szinte mindenki!) Akinek nincs annyi saját ismeretanyaga, hogy segédeszközök nélkül (például Internet) önállóan helyes ítéletet tudjon hozni napjaink olyan jelenségeiről, amelyek általánosak, átlagosak, és a döntéshez szükséges tudás, legalább egy jó általános iskolai szinten (elvben) mindenkinek, így neki is rendelkezésére állnak.

Továbbá nem csak olvasni képes az illető (nem csak egy főcímet az ujságból), hanem van egyfajta általános olvasottsága is. Ennek csak egyik része az általános iskolai kötelező olvasmányok. A másik része tudásának az önkéntes olvasmányok. Csíkos könyvek, pöttyös könyvek, Verne, May Károly, stb. (Értelemszerűen kinek kinek életkora szerinti aktualizáltságban.)

És végül, de nem utolsó sorban nem töltötte szinte a teljes gyermekkorát a TV előtt, illetve bármiféle képernyő előtt, az olvasást teljesen kizárva az életéből. Ezzel ugyanis mivel mindent “készen” kapott a TV-ből, nem alakult ki benne egy olyan belső látásmód, ami nagyon szükséges, és jóformán csak az olvasás által juthatunk hozzá. Ennek egyenes következményeképpen nem képes tervezni, fejben elképzelni, hogy mondjuk “mi történne ha”.

A fenti jelenségek PONTOS összefoglaló elnevezése még nem létezik. A “hülye” szó pedig annyira pejoratív, hogy akinek nem írom körül jó bőven a fenti érvekkel, az óhatatlanul azt hiszi, gyűlölöm az embereket. Azt hiszem, alkalmaznom kellett egy megfelelően jó, és kifejező szót a “hülye” helyett, mielőtt a "fél" világot magamra haragítom. (Számomra az “ostoba” egy jó szó a sok közül!)

*Az öt százaléknak nagyon nagy szüksége van a 95 százalékra!*

Írásunkban a profitról, és az ezzel kapcsolatos kizsákmányolásról beszéltünk. Úgy véljük, hogy soraink nem korlátozódnak országunk határain belülre.

Nos a 95 százalék a szükséges rossz, a “hasznos ostibák” tömege. Ezt a “tömeget” lehet tetszésünk szerint alakítani, céljainkra felhasználni.

Engedelmes birka természetük miatt ők a hasznos stobák. Nem láznak! Élnék türelmesen, teszik a dolgukat, és életük alkonyán még boldognak is érzik magukat!

Megtermelik az öt százalék számára azt a hihetetlen profitot, amihez hozzájárulunk a magunk türelmével, várakozásával a pénztár előtt, és a mindenbe való beletörődésünkkel, újabb és újabb felmentő “ideológiák” gyártásával.

***Sülysáp, 2024. február***

***Zsák Tibor***